

Arrest

nr. 231 007 van 9 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, A. T., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjeetse origine, afkomstig uit Nazran. U bent geboren op 23/05/1983. Van 2000 tot 2005 studeerde u aan de academie voor burgerluchtvaart in Sint-Petersburg, waarna u terugkeerde naar de Ingoesjeetse republiek. U bleef verschillende jaren werkloos thuis, tot u in januari 2013 aan de slag kon op de luchthaven van Magas.

Op 03/01/2016 bent u traditioneel gehuwd met A'. K. (...) (ov (...)), jullie huwelijk werd twee jaar later wettelijk geregistreerd. Jullie hebben geen kinderen samen.

In augustus 2018 leerde u tijdens uw werk op de luchthaven een Tsjetsjeense vrouw kennen (M. (...)), nadat de bagage van een familielid van haar zoek raakte. U hielp haar bij het lokaliseren en recupereren van het verloren stuk bagage, waarna jullie telefonisch contact bleven houden. U lichtte de vrouw in kwestie niet in over uw huwelijk met A'. (...). M. (...) en u wilden elkaar ontmoeten, maar verschillende pogingen om af te spreken mislukten. Jullie bleven intussen wel 2 à 3 keer per week telefonisch contact houden. In oktober 2018 lukte het toch om elkaar opnieuw in levende lijve te ontmoeten, wanneer M. (...) bij familie in Ingoesjetië op bezoek kwam. Tijdens een korte ontmoeting op een afgelegen plaats hadden jullie seksuele betrekkingen. U had spijt van deze daad, maar bleef ook hierna nog telefonisch contact houden. Op 09/01/2019 werd u op weg naar uw werk in Magas opgebeld door uw broer. Hij vertelde u dat er gewapende mannen bij uw ouders waren binnengevallen die op zoek waren geweest naar u. U begreep dat die de mannelijke familieleden waren van M. (...), wiens broers bij de Tsjetsjeense overheid werkten, die uw affaire met M. (...) ontdekt hadden.

Na dit nieuws ging u niet naar uw werk, maar wel naar een oom in Nazran. Daar werd u s 'avonds bezocht door uw vader, aan wie u uw affaire opbiechtte. Uw vader regelde dat uw vrouw naar haar ouders werd gebracht en regelde intussen jullie vertrek uit de Russische Federatie. Op 11/01/2019 kwam uw vader u ophalen bij uw oom. Jullie pikten uw vrouw op bij haar ouders en verlieten samen het land. Via Oekraïne en verschillende onbekende landen kwamen jullie op 14/01/2019 aan in België, waar jullie op 28/01/2019 een verzoek tot internationale bescherming indienden.

Uw echtgenote is niet op de hoogte van de reden voor jullie plotse vertrek uit Ingoesjetië. Uw familie heeft u verstoten. U vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst eerwraak vanwege de familie van uw minnares, of door de familie van uw echtgenote.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw huwelijksakte en uw rijbewijs.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen ten overstaan van de DVZ en het CGVS blijkt immers dat u erop staat dat uw echtgenote geen inzage heeft in uw verklaringen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het dossier van uzelf en uw echtgenote administratief gescheiden, waardoor zij geen inzage heeft in uw verklaringen. U werd hier bij aanvang van het gehoor op het CGVS over geïnformeerd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest uit erewraak gedood te worden door de familie van uw minnares. Indien uw schoonfamilie van uw affaire op de hoogte zouden komen, bestaat de kans dat ook zij bloedwraak tegen u zouden afkondigen. U werd tevens verstoten door uw eigen familie.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals gedefinieerd bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u problemen kende omwille van een buitenechtelijke relatie. Deze motieven vallen echter buiten het toepassingsveld van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u om één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op bescherming zou kunnen rekenen in uw land. Bijgevolg moet worden onderzocht of u voldoet aan de criteria vermeld in artikel 48/4 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Zo legde u onaannemelijk vage verklaringen af omtrent uw vermeende buitenechtelijke relatie en de identiteit en achtergrond van uw minnares, die grote vraagtekens plaatsen bij het bestaan van (en uw relatie met) deze vrouw.

Gevraagd om alles wat u over haar weet te vertellen, komt u spontaan niet verder dan aangeven 'dat ze uit Grozny komt' (CG p.15). Wanneer hierop werd doorgevraagd moet u echter toegeven dat u haar adres niet kent, noch de wijk waar ze woonde, en stelt u zelf dat het u niet interesseerde en u het niet gevraagd heeft (CG p.15).

Opnieuw gevraagd om meer over haar te vertellen, komt u wederom niet verder dan verklaren: "Wat kan ik nog weten, dat ze M. (...) heet, met de familienaam, en woont in Grozny. Ze zei ik werk niet, bezig met huishouden, en dat is alles ", om vervolgens te vervallen in algemene beschouwingen over de beperkingen en vrijheden voor vrouwen in uw cultuur (CG p.16).

Wanneer u er nogmaals op aangedrongen wordt om spontaan iets over uw minnares te vertellen, repliceert u: "Wat dan? Als ik dicht bij haar had gewoond, in de buurt, had ik wel meer geweten over haar broers, haar activiteiten (...)." (CG p.17). Dergelijke geheel onaannemelijk beknopte en vage verklaringen zijn ondoorleefd en overtuigen niet dat u effectief een (seksuele) relatie zou gehad hebben met deze vrouw. U beweerde nochtans dat jullie na jullie eerste ontmoeting in augustus 2018 op regelmatige basis telefonisch contact onderhielden, à rato van 2 à 3 keer per week. Jullie zouden bij een langverwachte tweede ontmoeting in oktober 2018 enkele uren met elkaar gepraat hebben, om vervolgens over te gaan tot seksuele betrekkingen ondanks het enorme stigma op buitenechtelijke en voorhuwelijkse relaties in de Noordelijke Kaukasus. Gezien de kennelijk risico's die u ondernam om met deze vrouw zowel telefonische als fysieke contacten aan te knopen, mag verwacht worden dat u spontaan meer over haar kan vertellen dat bovenstaande en dat u ook meer interesse zou betoond hebben in haar persoon.

Wanneer u gevraagd wordt naar de inhoud van de (telefonische) gesprekken die zou gehad hebben met uw minnares legt u evenmin doorleefde, overtuigende verklaringen af. U komt aanvankelijk immers niet verder dan stellen dat jullie "allerlei onderwerpen" bespraken. Gevraagd welke onderwerpen dat dan zijn, komt u spontaan wederom niet verder dan antwoorden: "verschillende." (p.17). Na aandringen stelt u dan uiteindelijk 'dat zij u vragen stelde over uw werk, uw studies en waar u woonde' (p.17-18). Ze zou ook een keer gevraagd hebben hoe uw vader heet (CG p.18). U kent op uw beurt dan weer niet de naam van haar vader, u zou het ook "niet gevraagd" hebben (CG p.16). Verder zouden jullie hebben gesproken over "het weer, bezigheden en plannen" (CG p.18). U verduidelijkt in dit verband dat jullie probeerden om af te spreken wanneer zij vanuit Grozny naar haar familie aan de grens tussen Ingoesjetië en Tsjetsjenië op bezoek zou komen (CG p.18), maar wanneer u dan gevraagd welke familieleden er aan de grens woonden moet u wederom een antwoord schuldig blijven en toegeven dat u zich hieromtrent niet geïnformeerd heeft bij haar (CG p.18). Er werd u nog gevraagd naar welk dorp aan de grens ze dan op bezoek zou komen, noemt u het dorp Alkhasti (CG p.18). U geeft herhaaldelijk aan dat het dorp vlak aan de grens ligt tussen Ingoesjetië en Tsjetsjenië, 'op de grens waar je Ingoesjetië binnenrijdt' (CG p. 18). Nochtans kan bezwaarlijk worden gesteld dat Alkhasti op de grens met Tsjetsjenië ligt. Zo blijkt uit kaartgegevens dat het dorp Alkhasti bij benadering in het middenpunt van Ingoesjetië ligt, en is het met de auto zowel een kleine 25 km van Nazran verwijderd als 16km van de dichtst bijzijnde grensovergang naar Tsjetsjenië nabij het daadwerkelijke grensdorp Berd-Yurt (zie info toegevoegd). Uw onwetendheid over de ligging van dit dorp is tekenend voor de geloofwaardigheid van uw bewering dat u uw minnares daar in de buurt van haar familie in oktober 2018 zou zijn gaan oppikken (CG p.18-19).

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u uw minnares nooit verteld zou hebben dan u getrouwd was, maar eigenaardig genoeg zou zij het ook nooit gevraagd hebben (CG p.18). Nochtans moet opgemerkt worden dat u in 2018, toen jullie elkaar voor het eerst leerden kennen, toch al 35 jaar oud was, ver boven de gebruikelijke huwelijksleeftijd in Ingoesjetië. Uw minnares zou u verteld hebben dat zij nooit gehuwd was, hoewel ook zij met haar 31 jaar al ver voorbij de gemiddelde huwelijksleeftijd was. Het is frappant dat u zich hier kennelijk nooit vragen bij heeft gesteld (CG p.16). Over haar bezigheden in het dagelijkse leven bent u bovendien eveneens onaannemelijk vaag en onwetend. U verklaarde dat ze niet werkte en "thuis zat", "huishouden", maar hoe ze dan concreet haar dagen vulde kan u niet zeggen, u "informeerde niet naar details" (CG p.16). U kan niets vertellen over haar dagelijkse leven. U geeft wel aan dat zij af en toe naar Moskou reisde, maar u heeft geen enkel idee waarom ze naar Moskou reisde of wat ze daar deed (p.16).

U bent eveneens onaannemelijk onwetend over haar familiale context, nochtans een essentieel onderdeel van uw vermeende vrees.

Zo bent u niet op de hoogte van de identiteit van de mannelijke familieleden van uw minnares. U kent haar patroniem (de naam van haar vader) niet en heeft er niet naar gevraagd (CG p.16). Ook de namen van haar broers moet u schuldig blijven, waar u aan toevoegt: "als ik van plan was met haar te trouwen zou ik het wel gevraagd hebben" (p.17), een onredelijke uitleg, gezien u zelf aangeeft dat u relatie met haar had en zelfs zou zijn overgegaan tot seksuele betrekkingen met haar. U weet niet wat voor werk haar vader doet en heeft er nooit naar gevraagd (CG p.16). Het enige wat u over haar familie zou weten is dat haar broers bij de ordediensten in Tsjetsjenië zouden werken (CG p.15-16), maar ook hierover zou u nooit verder hebben doorgevraagd (CG p.15). Zelfs van de familieleden die u in persoon gezien heeft in de entourage van M. (...) toen u haar voor de eerste (en meteen voorlaatste) keer ontmoette, moet u de namen en precieze familieband schuldig blijven. U zou M. (...) hebben leren kennen toen zij bij u op de luchthaven van Magas kwam aankloppen om de verloren bagage van een familielid terug te vinden. Gevraagd wie dit familielid was, zegt u het niet te weten. De naam van dit familielid, wiens bagage u nochtans moest lokaliseren, kent u niet (CG p.15). Ook over de identiteit van de andere leden van het gezelschap die samen met de vrouw op de luchthaven waren toen u haar de eerste keer in levende lijve zag, bent u uitermate slecht op de hoogte: U verklaart dat een meisje van ongeveer 10 jaar

bij het gezelschap zou zijn geweest ("zus of dochter"), maar kan niet zeggen wie dit meisje was of wat haar relatie tot het gezelschap zou geweest zijn. U bekent dat u het niet gevraagd heeft. Er zou een volwassen neef aanwezig geweest zijn, zoon van de vrouw wiens bagage u moest traceren (CG p.17), maar ook zijn naam kent u niet. U legt uit dat u de man niet gesproken heeft, omdat hij buiten bleef wachten terwijl M. (...) zich over de verloren bagage ontfermde (CG p.17).

Het mag in de Kaukasische context opmerkelijk heten dat de enige man in het gezelschap zich geheel afzijdig hield bij de zoektocht naar de bagage van zijn eigen moeder, terwijl de ongehuwde jongedame binnen de groep de zaken moest regelen met een vreemde man. Ook het feit dat M. (...) zou gevraagd hebben de bagage van haar tante naar haar door te sturen naar Grozny, hoewel alle andere op de luchthaven aanwezige familieleden van de gedupeerde vrouw 'uit de buurt' van luchthaven Magas kwamen (CG p.15), is uiterst opmerkelijk.

Uw relaas kent nog meer vreemde plotwendingen die niet stroken met de door u geschetste persoonlijke context en de algemene socio-culturele context in de Noordelijke Kaukasus. Zo blijkt dat u zelf pas (traditioneel) gehuwd bent op 33-jarige leeftijd. U had voordien wel telefonisch contact met verschillende vrouwen met het oog op trouwen en een gezin stichten, maar u was telkens om één of andere reden afgeknapt. U zocht naar een vrouw die u zou begrijpen (CG p.13). Tot uw huwelijk in 2016 had u nog geen seksuele betrekkingen gehad, omdat het volgens uw tradities niet mag en u er geen behoefte aan had (CG p.13). Ook uw minnares, 31 jaar toen u haar leerde kennen, zou nooit eerder gehuwd zijn en ook nog maagd zijn geweest (CG p.13, DVZ vragenlijst rubriek 3.5). Ondanks deze persoonlijke context zouden jullie al bij jullie tweede ontmoeting, jullie eerste afspraakje, tot – buitenechtelijke - seksuele betrekkingen zijn overgegaan, en dit tijdens een korte ontmoeting die amper 2 uur duurde (CG p.19), zonder dat u of zij ooit over een huwelijk zouden gesproken of gehint hebben. In de Kaukasische context van een strikt gereguleerde omgang tussen de sexen en de dreiging van erewraak bij het overtreden van deze maatschappelijk regels, is dergelijke plotse en uitermate riskante losbandigheid weinig aannemelijk, te meer gezien de karakterschets van zowel uw als haar seksuele voorgeschiedenis.

Voorgaande vaststellingen hebben allen betrekking op de kern van uw asielrelaas, met name het bestaan en de aard van uw buitenechtelijke relatie en de identiteit en achtergrond van uw minnares. Aangezien de kern van uw relaas ongeloofwaardig is gebleken, kan ook aan de feiten die hieruit voortvloeien - met name dat sinds 09/01/2019 enkele mannelijke familieleden van uw minnares u zouden opsporen en uit zouden zijn op erewraak, u hierna verstoten werd door uw eigen familie en u in de toekomst mogelijk problemen riskeert met uw schoonfamilie indien zij op de hoogte zouden komen van uw affaire - geen geloof worden gehecht.

Het valt op dat u noch uw binnenlands paspoort, nog een reispaspoort voorlegt en bijgevolg uw identiteit op onvoldoende wijze staakt, zonder hier voor een toereikende verklaring te bieden. Immers, uw binnenlands paspoort zou bij uw vertrek zijn achtergebleven bij uw vader (CG p.8-9). U zou uw enige identiteitsdocument zelf niet teruggevraagd hebben (CG p.8) en nam ook na uw aankomst in België geen contact met hem op, om dit alsnog te bekomen (CG p.6, p.19). U verschuilt zich enerzijds achter het feit dat uw vader niet meer met u wilt praten (CG p.9) en verklaarde al dat uw vader u verstoten had (CG p.5), waarmee u voorbijgaat aan het feit dat uw vader desondanks toch heel uw reis zou geregeld en gefinancierd hebben (CG p.6, 8, DVZ verklaring rubriek 30). Dat u na uw aankomst in België geen contact durft opnemen met uw familie omdat u "100% zeker" bent dat de telefoons van uw ouders afgeluisterd zouden worden zijn blote veronderstellingen die u met geen enkel argument onderbouwt (CG p.19). Kan nog opgemerkt dat uw vermeende vervolgers tot de Tsjetsjeense autoriteiten zouden behoren (CG p.15, p.16) en uw familie in Ingoesjetie woont (CG p.3-4). Het is niet aannemelijk dat uw vervolgers, al dan niet in hoedanigheid van medewerkers van de Tsjetsjeense overheid, de kennis, kunde en macht hebben om elke mogelijke communicatielijn tussen u en uw familie in Ingoesjetie, bijvoorbeeld via internet, via burens, vrienden of naasten, te controleren en/of af te luisteren. Hierbij kan nog aangestipt worden dat uw vervolgers u op het verkeerde adres zouden gezocht hebben en zij er dus kennelijk zelfs niet in slaagden uw juiste verblijfplaats te achterhalen.

De documenten die u wél voorlegt in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming, zijn niet van dien aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw relaas kunnen herstellen. Uw huwelijksakte en rijbewijs bevatten uitsluitend een uiterst voorzichtige indicatie van uw identiteit, gelet op de geringe wettelijke identificatiewaarde van dergelijke types identiteitsdocumenten en gelet op de hoge graad van corruptie en documentenfraude in uw land van herkomst (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Hoe dan ook zijn deze stukken niet bij machte de door u aangehaalde vluchtmotieven, noch uw beweerde reisweg, noch uw recente verblijfplaats(en), te staven.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus,

actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden gevisieerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, A'. K., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjeetse origine, afkomstig uit Altievsky. U bent geboren op 16/12/1987. U heeft een universitair diploma in management en werkte enkele jaren als boekhoudster.

Op 03/01/2016 huwde u op traditionele wijze met A. T. (...) (ov (...)). Jullie verbintenis werd op 06/04/2018 wettelijk geregistreerd. Jullie hebben geen kinderen samen.

Op 11/01/2019 verliet u samen met uw echtgenoot de Russische Federatie.

Uw echtgenoot kwam op 09/01/2019 niet naar huis. Uw schoonfamilie stelde u echter gerust, maar u werd de dag nadien door uw schoonbroer bij uw ouders ondergebracht. Daar werd u op 11/01/2019 door uw echtgenoot en schoonvader opgehaald, om vervolgens meteen het land te verlaten; Via Oekraïne en een aantal onbekende landen, kwam u op 14/01/2019 in België aan. U diende samen met uw echtgenoot op 28/01/2019 een verzoek tot internationale bescherming in.

U verklaart niet te weten waarom u uw land van herkomst diende te verlaten. U reisde mee met uw echtgenoot, die u vertelde dat jullie in gevaar waren en moesten vertrekken. U weet niet welk gevaar er voor u dreigt in Ingoesjetië, maar uw echtgenoot vertelde u dat het beter voor jullie zou zijn om in België te blijven.

U heeft sinds uw vertrek geen enkel contact meer gehad met uw thuisfront in Ingoesjetië. Uw echtgenoot verbood u zelf contact met hen te zoeken, zij kunnen u ook niet bereiken aangezien u in uw haast om te vertrekken uw mobiele telefoon thuis was vergeten.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw huwelijksakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Echter, het Commissariaat-generaal kan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of reële vrees voor het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, vaststellen.

U heeft immers geen enkele concrete vrees in uw hoofde kenbaar gemaakt. Gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst geeft u herhaaldelijk aan het niet te weten (DVZ vragenlijst, 3.4, CG p. 10). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u louter meegereisd bent met uw echtgenoot, die u zou vertellen hebben dat jullie gevaar liepen in jullie land van herkomst en jullie het land moesten verlaten, evenwel zonder te specificeren welk gevaar jullie concreet zouden lopen, noch om welke reden jullie gevaar zouden lopen (CG p.10). U blijkt geen enkel idee te hebben van de mogelijke reden voor jullie plotse vertrek uit jullie land van herkomst en baseert zich noodgedwongen op de wel zeer karige beweringen van uw echtgenoot, die u louter vertelde dat het voor jullie veiligheid beter zou zijn dat jullie in België bleven (CG p.10-11).

U weet niet welke vrees uw echtgenoot concreet zou koesteren in jullie land van herkomst, noch wat de mogelijke impact van zijn problemen op u zou kunnen zijn. Er kan dan ook geen enkele (objectieveerbare) nood aan bescherming in uw hoofde worden vastgesteld.

Bovendien moet er op gewezen worden dat het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot werd geweigerd wegens een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen asielmotieven. Zodoende kan ook in uw hoofde geen nood aan bescherming worden vastgesteld, voor zover u zich op zijn vrees baseert.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, met name uw huwelijksakte, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden gevisieerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 *juncto* 13 EVRM, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 10.3, 10.4 en 18 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen "48/2 t.e.m. 48/7" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en naar de artikelen 10.3, 10.4 en 18 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en De Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

De omzettingstermijn van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Inzake de opgeworpen schending van de artikelen 10.3, 10.4 en 18 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, dewelke een herziening is van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15).

De schending van voormelde richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en

die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad bemerkt voorafgaandelijk dat waar tweede verzoekende partij eerder niet op de hoogte was van de redenen waarom zij en haar man hun land van herkomst verlieten, zij, zo blijkt uit de inhoud van het verzoekschrift, nu geïnformeerd werd over de ware toedracht van hun vlucht. Tweede verzoekende partij beroept zich aldus voor haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als haar echtgenoot. Deze samenhang blijkt tevens uit het feit dat zij samen één verzoekschrift hebben ingediend.

2.2.5. De Raad duidt er voorts op dat in de eerste bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van eerste verzoekende partij dat zij in haar land van herkomst problemen kende omwille van een buitenechtelijke relatie. Meer bepaald wordt gemotiveerd dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze buitenechtelijke relatie, aangezien eerste verzoekende partij onaannemelijk vage verklaringen aflegde over deze buitenechtelijke relatie en over de identiteit en achtergrond van haar minnares en het daarnaast, gezien de specifieke socio-culturele context in de Noordelijke Kaukasus alsook de persoonlijke achtergrond van eerste verzoekende partij en haar vermeende minnares, niet aannemelijk is dat eerste verzoekende partij zulke risico's nam om buiten het huwelijk seksuele betrekkingen te hebben met een ongehuwde vrouw, waarvan de broers bovendien werkzaam zouden zijn bij de Tsjetsjeense overheid. Verwerende partij concludeert vervolgens dat, gelet op de vaststelling dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door eerste verzoekende partij voorgehouden buitenechtelijke relatie, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de vrees voor eerwraak die zou voortvloeien uit de voorgehouden buitenechtelijke relatie.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen er niet in slagen voormelde pertinente vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, in een ander daglicht te stellen.

2.2.6. Daar waar in het verzoekschrift een aantal redenen worden geformuleerd ter verklaring van de vaststelling dat eerste verzoekende partij slechts in beperkte mate informatie kon geven over haar vermeende minnares en haar familie en geargumenteed wordt dat net de noodzaak om de buitenechtelijke relatie geheim te houden verklaart waarom haar kennis ter zake beperkt is, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen zich voornamelijk beperken tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het poneren van losse beweringen. Deze zijn echter geenszins van aard dat zij een ander licht werpen op de beoordeling dat de verklaringen van eerste verzoekende partij zeer vaag, oppervlakkig en weinig doorleefd zijn.

De Raad onderstreept vooreerst dat, hoewel eerste verzoekende partij een aantal gegevens over haar vermeende minnares meedeelt, dit vooral feitelijkheden van eerder algemene aard zijn, hetgeen niet volstaat gelet op het veelvuldige telefonisch contact dat er zou zijn geweest tussen eerste verzoekende partij en haar minnares. De uitleg dat zij tijdens deze telefoongesprekken louter gesproken zouden hebben over algemeenheden of de mogelijkheid om af te spreken, overtuigt geenszins. Immers kan redelijkerwijs van eerste verzoekende partij verwacht worden dat zij meer doorleefde en overtuigende verklaringen zou afleggen over haar vermeende minnares.

Wat betreft de bemerking dat zij niet hebben gesproken over het huwelijk van eerste verzoekende partij noch over de familie van haar minnares omdat dit hen zou herinneren aan het gevaar van hun relatie, wijst de Raad erop dat nochtans net deze elementen relevant zijn om een correcte inschatting te maken van de risico's die verbonden waren aan hun relatie. Dit geldt des te meer nu de broers van haar minnares volgens de verklaringen van eerste verzoekende partij werkzaam zijn bij de Tsjetsjeense overheid. Gelet op het gevaar dat zou voortvloeien uit hun voorgehouden relatie, kan er worden verwacht dat eerste verzoekende partij en haar minnares deze onderwerpen besproken zouden hebben. Ten slotte ziet de Raad niet in hoe het geheimhouden van hun relatie als gevolg heeft dat eerste verzoekende partij slechts over beperkte informatie beschikt over haar minnares. Immers blijkt niet alleen dat er veelvuldig telefonisch contact zou zijn geweest, maar dat er tevens grote risico's zouden zijn genomen om de buitenechtelijke relatie in stand te houden. Het geheime karakter van de vermeende relatie is dan ook geenszins een vergoelijking voor het gebrek aan informatie over haar minnares.

2.2.7. Daar waar verzoekende partijen de omstandigheden van de eerste ontmoeting tussen eerste verzoekende partij en haar minnares benadrukken, namelijk een professionele relatie tussen een luchthavenmedewerker en een passagier met verloren bagage, waardoor eerste verzoekende partij geen extra aandacht besteedde aan de situatie, bemerkt de Raad evenwel dat hoewel het in eerste instantie inderdaad een contact in de professionele sfeer betrof, eerste verzoekende partij en haar

minnares nadien veelvuldig telefonisch contact hadden. In deze context van veelvuldig contact, is het geenszins onredelijk te verwachten dat eerste verzoekende partij meer informatie zou kunnen geven over de namen van en de familieband van haar minnares met de andere personen die aanwezig waren tijdens hun eerste ontmoeting.

2.2.8. Wat betreft de opmerking van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij nog getracht heeft om geregistreerde gegevens van de verloren bagage te bekomen, doch dat zij menen dat verwerende partij het onmogelijke verwacht, stelt de Raad vast dat zulks niet gevraagd werd aan eerste verzoekende partij en dat dit betoog berust op een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing.

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift de foto van de badge van het werk van eerste verzoekende partij en een foto met haar collega voegen (bijlage 3), wijst de Raad erop dat deze documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen, aangezien het werk van eerste verzoekende partij op zich niet betwist wordt.

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift betwisten dat de broers van de minnares van eerste verzoekende partij niet de mogelijkheid zouden hebben om (de familieleden van) eerste verzoekende partij af te luisteren en te controleren en hierbij verwijzen naar de macht die de Tsjetsjeense autoriteiten ook buiten Tsjetsjenië hebben, meent de Raad dat het loutere feit dat de Tsjetsjeense autoriteiten macht hebben buiten hun eigen deelrepubliek, niet volstaat om aan te tonen dat de familieleden van de minnares van eerste verzoekende partij hiertoe in staat zijn. Er dient immers opgemerkt te worden dat eerste verzoekende partij niet op de hoogte is van de functies die zij zouden uitoefenen binnen de Tsjetsjeense ordediensten en uit haar verklaringen blijkt dat zij niet heeft doorgevraagd over het werk van de broers van haar minnares. Het is allerminst aannemelijk te noemen dat zij geen verdere vragen zou stellen betreffende het beroep van deze familieleden, gezien de risico's die de buitenechtelijke relatie inhield voor haar en haar minnares. Zelfs indien de Tsjetsjeense autoriteiten een dominante positie hebben in de regio van verzoekende partijen, dan nog dient benadrukt te worden dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat eender welke medewerker van de ordediensten de kennis, kunde en macht heeft om elke mogelijke communicatielijns tussen eerste verzoekende partij en haar familie in Ingoesjetië, bijvoorbeeld via internet, via burens, vrienden of naasten, te controleren en/of af te luisteren.

2.2.11. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift zelf de grote risico's erkennen die waren verbonden aan de voorgehouden geheime relatie tussen eerste verzoekende partij en haar minnares. Ze stellen immers dat *"het (...) net (is) omdat hun buitenechtelijke en seksuele relatie niet strookt met de culturele context in zijn land van herkomst en dergelijke relaties heel zwaar gestraft worden, dat verzoeker en zijn minnares dit geheim hielden en dat hij, nadat hun geheime relatie bekend werd, ernstige vervolging vreest en hij zijn land van herkomst moest ontvluchten."* In hun verzoekschrift halen verzoekende partijen tevens meermaals de specifieke socio-culturele context aan waarbinnen de voorgehouden relatie tussen eerste verzoekende partij en haar minnares plaatsvond, waarbij het herstellen van de familie-eer in het kader van ongeoorloofde relaties tot op heden een belangrijke traditie is in de Noordelijke Kaukasus. Het is net met deze specifieke context dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden. De eerste bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat het gedrag van eerste verzoekende partij, namelijk dergelijke plotse en uitermate riskante losbandigheid, weinig aannemelijk is in de Noord-Kaukasische context van een strikt gereguleerde omgang tussen de seksen en de dreiging van eerwraak bij het overtreden van deze maatschappelijke regels, te meer gezien de persoonlijke achtergrond van eerste verzoekende partij en haar minnares.

2.2.12. Daar waar verzoekende partijen nog aanhalen dat zij in een e-mail van 23 mei 2019 aan het Commissariaat-generaal bijkomende informatie over eerwraak hebben overgemaakt (zie bijlage 4 van het verzoekschrift), waarmee evenwel geen rekening werd gehouden, en verder nog als bijlage bij hun verzoekschrift een rapport over eerwraak voegen (bijlage 5 van het verzoekschrift), duidt de Raad er echter op dat gelet op het ongeloofwaardige karakter van de vermeende buitenechtelijke relatie van eerste verzoekende partij, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende vrees om het slachtoffer te worden van eerwraak. De voormelde informatie doet geen afbreuk aan deze beoordeling, nu immers geenszins betwist wordt dat eerwraak voorkomt in de noordelijke Kaukasus, doch *in casu* werd vastgesteld dat verzoekende partijen niet aannemelijk maakten dat zij hiervan het slachtoffer zouden worden. Het is in de eerste plaats aan verzoekende partijen om aannemelijke verklaringen af te leggen en hun vrees *in concreto* aan te tonen. Het bestaan van een fenomeen op zich is niet voldoende om aan te tonen dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen geloofwaardig is. Waar verzoekende partijen stellen dat de commissaris-generaal geen objectieve landeninformatie heeft

gebruikt om hun verzoeken om internationale bescherming te beoordelen, bemerkt de Raad dat terdege rekening werd gehouden met de specifieke socio-culturele context bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Het zij wederom benadrukt dat het net omwille van de specifieke socio-culturele context in de noordelijke Kaukasus is dat het gedrag van eerste verzoekende partij niet aannemelijk werd bevonden.

2.2.13. Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat verzoekende partijen geen argumenten aanreiken die afbreuk doen aan de concrete vaststellingen die op omstandige wijze worden uitgewerkt in de eerste bestreden beslissing, en dewelke steun vinden in het administratief dossier.

2.2.14. De Raad bemerkt ten slotte nog dat, daar aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen omwille van de buitenechtelijke relatie van eerste verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht, de motivering in de eerste bestreden beslissing dat de aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals gedefinieerd bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep, een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

2.2.15. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.16. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.17. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen,*

duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.” Door verzoekende partijen worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling in een ander daglicht stellen.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.18. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier A. T., stukken 12 en 13; administratief dossier A'. K., stukken 12B en 13B), en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 6 mei 2019 de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.19. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.20. Ter terechtzitting worden door verzoekende partijen een getuigenis van de heer A. M. T. en drie oproepingsbrieven van 4 februari, 11 maart en 22 april 2019 in kopie neergelegd. De Raad is evenwel van oordeel dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. X; RvS 24 maart 2005, nr. X).

2.2.21. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtuigend bevonden motief in de eerste bestreden beslissing – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT